

„Konečně!“ řekl si Eustác, když částečně sešel a částečně sjel dolů jakýmsi svahem, plným volných kamenů – taková suť to byla – a ocitl se na rovné zemi. „A teď, kde jsou ty stromy? Táhle vpředu je něco tmavého. No, a teď bych řekl, že se ta mlha zvedá.“

Zvedala se. Světla přibývalo každým okamžikem, až ho to oslňovalo. Pak se zvedla docela. Stál ve zcela neznámém údolí a moře nebylo nikde v dohledu.

EUSTÁCOVA DOBRODRUŽSTVÍ

Kapitola šestá

Tou dobou si ostatní myli obličej a ruce v potoce a chystali se k obědu a odpočinku. Tři nejlepší lučištníci se vrátili z výpravy do kopců severně od zátoky, obtíženi párkem divokých koz, které se již pekly na ohni. Kaspian dal vyložit jeden měch vína – bylo to silné arkénijské víno, jež se před pitím musí smíchat s vodou, takže ho bylo dost pro všechny. Práce se jim zatím dařila a u oběda panovala dobrá nálada. Teprve po druhém přídavku kozího masa se Edmund zeptal: „Kde je ten otrava Eustác?“

Eustác se mezitím rozhlížel po tom neznámém údolí. Bylo tak úzké, hluboké a obklopené sráznými skalními stěnami, že vypadalo jako veliká jáma nebo příkop. Dno bylo pokryté travou a sem tam nějakými balvany; místy Eustác spatřil sežehnutá místa, jaká bývají za horkého léta na železničních náspech. Asi o patnáct metrů dále byla studánka či menší jezírko s tichou, průzračnou vodou. Jinak tu zprvu nebylo vůbec nic: ani zvíře, ani pták, ba ani brouček. Slunce se opíralo o dno údolí a shora sem zpoza skal nahlížely přísné horské štíty.

Eustác samozřejmě pochopil, že v mlze sešel dolů na nesprávné straně hřebene, a okamžitě se obrátil, že půjde zpátky. Ale jakmile se podíval, kudy vede cesta vzhůru, přeběhl mu mráz po zádech. Zřejmě jakýmsi zázrakem našel jedinou možnou cestu dolů – dlouhý zelený výběžek země, hrozivě uzounký a příkrý, z každé

strany sráz. Žádná jiná cesta nahoru nevedla. Jenže jak měl jít tudy teď, když věděl, jak to tam vypadá! Při pouhém pomyslení se mu zatočila hlava.

Znovu se obrátil, protože si řekl, že se v každém případě raději nejprve pořádně napije ze studánky. Ale sotva se obrátil, ještě než udělal první krok, zaslechl za sebou nějaký zvuk. Nebyl příliš silný, ale v tom nesmírném tichu zněl jako rána z děla. Na vteřinku ho to přimrazilo k zemi. Pak otočil hlavu a podíval se.

U paty jedné skály, kousek vlevo od něj, byla nízká tmavá díra – možná vchod do jeskyně. A z ní vystupovaly dva tenké sloupce dýmu. A volné kameny těsně pod tou temnou dírou šramotily (to byl ten zvuk, který zaslechl), jako by ve tmě pod nimi něco ležlo.

Něco tam *opravdu* ležlo. A co horšího, ležlo to ven. Edmund nebo Lucinka nebo vy byste to okamžitě poznali, jenže Eustác vůbec nečetl ty správné knížky. O něčem podobném tomu, co vylezlo z jeskyně, se mu nikdy ani nesnilo – dlouhá olověně šedá tlama, matně červené oči, holá kůže bez srsti a bez peří, dlouhé pružné tělo, které se vleklo po zemi, nohy, které se ohýbaly nad jeho hřbetem jako nohy pavouka, hroznivé drápy, netopýří křídla, chrastící o kamení, metry dlouhý ocas. Ty dva pramínky kouře tomu stoupaly z nozder. Eustácovi nepřišlo na mysl slovo *drak*. A i kdyby, asi by mu to moc nepomohlo.

Ale kdyby o dracích něco věděl, možná by se trochu divil, jak se to ten drak chová. Nevztyčil se a nezamával křídly, ani nevychrlil z huby oheň. Kouř stoupající z jeho nozder vypadal jako kouř ohně, který už zvolna dohasíná. Nezdálo se ani, že by si všiml Eustáce. Velmi zvolna se vlekl ke studánce – zvolna a s mnoha zastávkami. I v té hrůze měl Eustác pocit, že je to staré, smutné zvíře. Uvažoval, jestli si může troufnout rychle zmi-

zet po cestě nahoru. Jenže kdyby způsobil nějaký hluk, mohlo by se to ohlédnout. Mohlo by to trochu ožít. Možná, že to nemohoucnost jen předstírá. A i kdyby, jaký by mělo smysl snažit se uniknout po skalách zvířeti, které umí létat?

Pak se to doplazilo až ke studánce a tou děsivou šupinatou tlamou to sklouzlo po písku dolů, aby se to napilo. Ale než se to napilo, vydalo to najednou hlasitý, drsný, chraptivý řev, chvílku to sebou škubalo a svíjelo se to a pak to zůstalo úplně tiše ležet v klubíčku na jednom boku, s jedním spárem ve vzduchu. Z otevřené tlamy se tomu vyřinulo trochu temně rudé krve. Kouř stoupající z jeho nozder na chvílku zčernal a pak se vytratil. Další se už neobjevil.

Po dlouhou dobu se Eustác neodvážil pohnout. Možná, že to je jenom lest té stvůry, kterou šálí pocestné, aby jí vběhli do drápů. Ale člověk nemůže čekat věčně. Eustác postoupil o krok, pak o dva, pak se zase zastavil. Drak se ani nepohnul; Eustác si také všiml, že červený oheň v jeho očích pohasl. Nakonec došel až k němu. Teď už si byl zcela jist, že je mrtvý. S odporem se ho dotkl; nestalo se nic.

Eustácovi se tak ulevilo, že se skoro rozesmál nahlas. Začal se cítit, jako by byl s drakem zápasil a zabil ho, ne ho prostě jen viděl zdechnout. Překročil ho a šel se konečně ke studánce napít, protože teď už bylo vedro pomalu nesnesitelné. Ani ho nepřevapilo, když uslyšel rachot hromu. Téměř vzápětí slunce zmizelo za mraky a než se napil, spadly už první těžké kapky.

Ten ostrov měl velice nepříjemné podnebí. Během půl minuty byl Eustác promočen skrz naskrz a napůl oslepen deštěm, jaký člověk v Evropě nikdy nezažije. Snažit se vylézt z údolí, dokud to nepřestane, nemělo smysl. Eustác vyrazil k jedinému dostupnému úkrytu –

dračí jeskyni. Tam si lehl a pokoušel se popadnout dech.

Většina z nás asi ví, co by tak člověk mohl čekat v dračím doupěti, ale jak už jsem řekl, Eustác vůbec nečetl ty správné knížky. V těch jeho toho bylo spousta o dovozu, vývozu, státních zřízeních a umělem zavlažování, ale s draky to tam bylo slabé. Proto se začal velmi divit, na čem to leží. Místy to bylo na kameny moc píchavé a na trny zase moc tvrdé, byla tam zřejmě spousta kulatých plochých předmětů, a jak se pohnul, všechno to cinkalo. U vchodu do jeskyně bylo dost světla, aby si je mohl prohlédnout. A samozřejmě zjistil to, co by mu kdokoli z nás mohl říci předem – že je to poklad. Byly tam koruny (to byly ty píchavé věci), mince, prsteny, náramky, pruty zlata, číše, mísy a drahokamy.

Eustác (na rozdíl od většiny kluků) se nikdy o poklady příliš nezajímal, ale okamžitě si spočítal, jaký by z něj plynul užitek v tomhle novém světě, do kterého takovou hloupou náhodou propadl obrazem v Lucinčině pokoji. „Daně tu nemají,“ řekl si, „a poklady se nemusí odevzdávat vládě. S trochou tohohle bych si tu mohl docela slušně žít – řekněme v Kalornii. Ta vypadá ze všech těch zemí ještě tak nejlíp. Kolik bych toho asi tak unesl? Tenhle náramek – to v něm budou asi diamanty – ten si můžu navléknout na zápěstí. Je mi trochu velký, no, tak si ho navléknu až nahoru nad loket. Tak, a teď si nacpu do kapes diamanty – ty jsou skladnější než zlato. To by mě zajímalo, kdy hodlá tenhle příšerný déšť přestat!“

Našel si to nejpohodlnější místo z celé hromady, kde byly většinou samé mince. Uvelebil se tam, že počká, až přestane pršet. Ale když se člověk hodně vyděsí a pak se mu uleví, a zejména když ještě předtím lezl po horách, unaví se jako nikdy. Eustác usnul.

Zatímco tvrdě a nahlas spal, ostatní doobědvali a začali o něj mít doopravdy strach. Křičeli: „Eustáci! Eustá-

ci! Héééj!“ až do ochraptění a Kaspian troubil na svůj roh.

„Blízko není, to by to slyšel,“ řekla Lucinka celá bledá.

„Já bych ho nejradši přerazil!“ řekl Edmund. „Co ho to u všech všudy napadlo, takhle se vypařit?!“

„Ale něco dělat musíme,“ namítla Lucinka. „Mohl se ztratit, nebo spadnout do díry, nebo ho mohli chytit divoši.“

„Nebo sežrat dravá zvěř,“ řekl Drinian.

„A já bych jí za to šel ještě potrást tlapou,“ zabručel Rhins.

„Pane Rhinsi,“ pravil Rípčíp, „taková řeč vám vůbec nesluší. Ten tvor není mým přítelem, ale pochází z královniny krve a jelikož patří k naší výpravě, je otázkou naší cti ho buď najít, anebo pomstít, je-li mrtev.“

„Samozřejmě ho musíme najít, pokud to bude možné,“ řekl unaveně Kaspian. „To znamená záchrannou výpravu a spoustu potíží. K šípku s Eustácem.“

Eustác mezitím spal a spal a spal. Probudila ho bolest v levé paži. Otvorem svítil do jeskyně měsíc a poklad se teď zdál mnohem pohodlnější – vlastně ho teď už skoro necítil. Nejprve se divil, proč ho ta ruka bolí, ale pak si uvědomil, že náramek, který si navlékl nad loket, je na jednu hrozně těsný. Asi mu ruka nějak natekla, zatímco spal.

Pohnul trochu pravou rukou, protože si chtěl ohmatat levou, ale hned se zarazil a hrůzou se hryzl do rtu. Přímo před ním, trochu vpravo, kam na podlahu jeskyně jasně svítil měsíc, se totiž něco pohnulo – něco děsivého. Ten tvar znal; byl to dračí spár. Jak pohnul rukou, spár se pohnul, a jak se zarazil, spár zůstal klidně ležet.

Byl jsem to ale hlupák, pomyslel si Eustác. Ta potvora měla samozřejmě druhá a ten teď leží vedle mě.

Několik minut se neodvážil ani pohnout. Ležel tiše a přitom si všiml, že mu přímo před obličejem stoupají vzhůru dva tenké sloupce kouře, proti měsíčnímu světlu úplně černé; právě takové, jaké stoupaly z nozder tomu druhému drakovi, než pošel. To ho tak polekalo, že zatajil dech. Kouř zmizel. Když už nemohl déle zadržovat dech, opatrně vydechl; dva pramínky kouře se okamžitě objevily. Dokonce ani teď ho však nenapadlo, jak to doopravdy je.

Nakonec si řekl, že se bude držet hodně vlevo a opatrně se pokusí vyplížit z jeskyně. Snad to zvíře spí – a jiná možnost mu stejně nezbývá. Ale než se začal plížit vlevo, samozřejmě se tam podíval. A hrůza! I tam byl dračí spár!

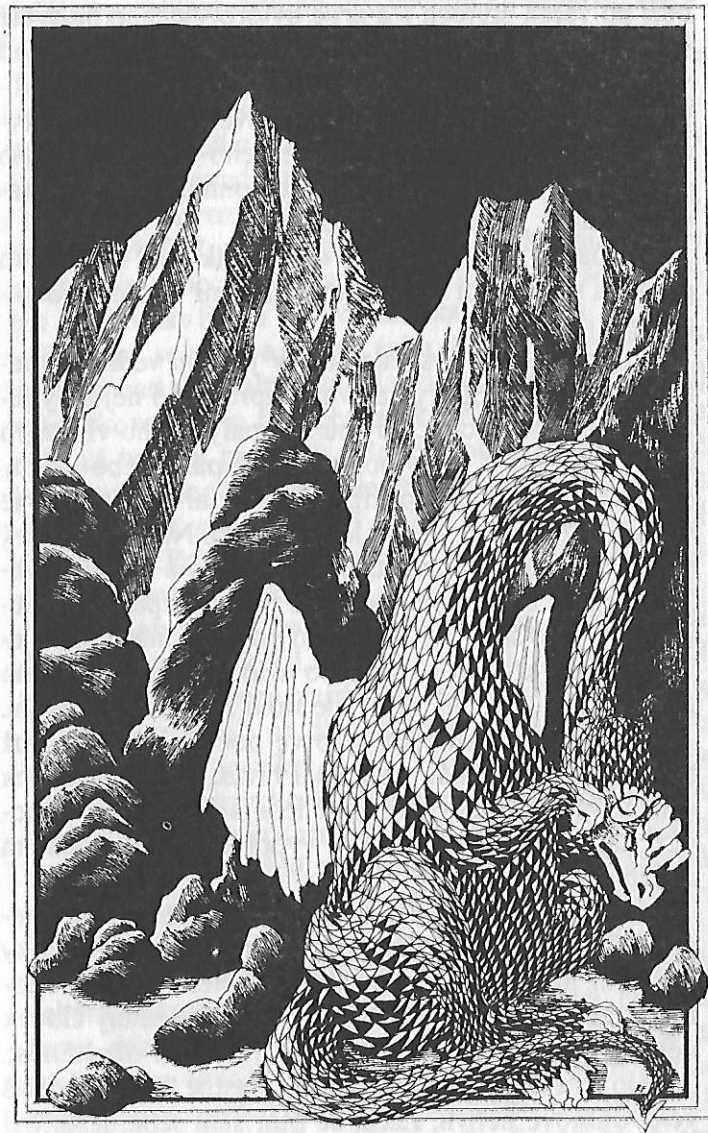
Nebylo divu, že se Eustác v tu chvíli dal do pláče. Velikost jeho vlastních slz, jak padaly na poklad před ním, ho udivila. Také se zdály podivně horké – stoupala z nich pára.

Ale pláčem si člověk nepomůže. Bude se muset pokusit vyplížit ven mezi oběma draky. Pomalu natáhl pravou ruku. Dračí noha a spár na pravé straně se natáhl přesně týmž pohybem. Pak zkusil levou ruku. A dračí noha na té straně se pohnula také.

Dva draci, z každé strany jeden, kteří kopírují všechno, co dělá! Eustácovi vypověděly nervy a prostě se vrhl dopředu.

Jak se hnal z jeskyně, ozval se takový rachot a chrasnění, cinkání zlata a skřípání kamení, že si byl jist, že jsou mu oba v patách. Neodvážil se ohlédnout. Uháněl ke studánce. Zkroucený obrys mrtvého draka by vyděsil kdekoho, ale on si ho teď ani nevšiml. Chtěl se schovat pod vodu.

Ale jak se dostal ke studánce, staly se dvě věci. Nejprve ho jako blesk z čistého nebe zasáhlo zjištění, že

běží po všech čtyřech – a proč by pro všechno na světě měl dělat něco takového? A potom, jak se nahnul nad vodu, na chvíličku si myslel, že se na něj ze studánky dívá ještě jeden drak. Ale vzápětí si uvědomil celou pravdu. Dračí hlava ve studánce je jeho vlastní. Nebylo o tom pochyb. Hýbala se, když se pohnul; otvírala a zavírala tlamu, když hýbal pusou.

Ve spánku se proměnil v draka. Jak spal na dračím pokladu s chtivými dračími myšlenkami v srdci, proměnil se v draka sám.

Tím se všechno vysvětlovalo. V jeskyni vedle něj nebyli žádní draci. Spáry nalevo i napravo od něj byly jeho vlastní. Dva sloupce dýmu stoupaly z jeho vlastních nozder. A pokud jde o bolest v levé paži (nebo v tom, co bývalo jeho levou paží), teď se mohl podívat, co se stalo, když trochu zašilhal levým okem. Náramek, který pěkně pasoval na chlapeckou ruku, byl na silnou, zavalitou přední dračí nohu pořádně těsný. Zapadl mu hluboko do jeho šupinaté kůže a po obou stranách se objevil otok, ve kterém to škubalo ažaž. Pustil se do toho místa svými dračími zuby, ale dolů ho dostat nemohl.

Navzdory bolesti však nejprve pocítil úlevu. Teď už se nemusí ničeho bát. Teď budí hrůzu sám a nikdo na celém světě, kromě rytíře (a ne ledajakého), se ho neodvážil napadnout. Teď se může vypořádat i s Kaspianem a Edmundem...

Ale jen si to pomyslel, uvědomil si, že to vlastně nechce. Chtěl být jejich kamarád. Chtěl se dostat zpátky mezi lidi, mluvit, smát se a všechno sdílet s nimi. Uvědomil si, že je z něho teď obluda, se kterou žádný člověk nebude chtít nic mít. Padla na něj hrozná opuštěnost. Začalo mu docházet, že ostatní vlastně zas tak příliš velcí ďáblové nebyli. Začal se ptát sám sebe, jestli byl sám vždycky tak vynikající člověk, jak si myslel. Toužil

slyšet jejich hlasy. Byl by tak vděčný za laskavé slovo i od takového Rípčipa.

Z těchto myšlenek se chudák drak, který býval Eustácem, nahlas rozplakal. Strašlivý drak, který usedavě pláče v pustém údolí za měsíčního svitu, je scéna, jakou si člověk sotva dovede představit.

Nakonec se rozhodl, že se pokusí najít cestu zpátky na pobřeží. Teď už mu bylo jasné, že by Kaspian nikdy neodplul a nenechal ho tady. A byl si jist, že se mu nějak podaří dát lidem na srozuměnou, kdo je.

Pořádně se napil a potom (vím, že to zní hrozně, ale když se nad tím zamyslíte, vlastně to tak hrozné není) snědl skoro celého mrtvého draka. Než si uvědomil, co dělá, už ho měl polovinu v sobě – on sice myslel stále jako Eustác, to je pravda, ale chuť a zažívání měl jako drak. A drak má ze všeho na světě nejraději čerstvé dračí maso. Proto tak zřídka kdy najdete v jednom kraji víc než jednoho draka.

Pak se obrátil, že poleze z údolí nahoru. Výstup začal skokem a jak vyskočil, najednou zjistil, že letí. Na svá křídla předtím úplně zapomněl, takže to pro něj bylo velké překvapení – po dlouhé době první příjemné překvapení. Vzlétl vysoko do vzduchu a uviděl pod sebou nesčetné horské vrcholky, ozářené měsícem. Uviděl zátoku jako plátek stříbra, *Jitřního poutníka*, který tam kotvil, a v lesích kolem zátoky mrkavá světélka táboráků. Spustil se k nim dolů z výšky jediným velikým obloukem.

Lucinka spala velmi tvrdě, protože předtím zůstala vzhůru, dokud se nevrátila záchranná výprava. Doufala, že se dozví něco o Eustácovi. Výpravu vedl Kaspian a všichni se vrátili pozdě a celí utahaní. Jejich zprávy byly znepokojivé. Po Eustácovi nenašli ani stopy, ale v jednom údolí viděli mrtvého draka. Snažili se to brát

optimisticky a kdekdo ujišťoval všechny ostatní, že není pravděpodobné, aby tu byli další draci, a že ten, který byl dnes odpoledne kolem třetí hodiny mrtev (v tu dobu ho našli), těžko mohl pár hodin předtím někoho zabít.

„Ledaže by toho spratka sežral a zdechl na to,“ poznamenal Rhins. „Ten by otrávil každého.“ Řekl si to však jen pod fousy a nikdo to neslyšel.

Uprostřed noci však Lucinku velmi jemně někdo vzbudil a ona zjistila, že je celá společnost pohromadě a šeptem se spolu domlouvají.

„Co se děje?“ zeptala se Lucinka.

„Musíme být všichni velmi stateční,“ říkal právě Kaspian. „Před chvílí přes les přeletěl drak a usadil se na břehu. Ano, obávám se, že nás odřízl od lodi. A proti drakům nejsou šípy nic platné. A ohně se také nebojí.“

„Když Vaše Veličenstvo dovolí...“ začal Rípčíp.

„Ne, Rípčípe,“ pravil král velmi pevně, „ty se s ním nepůjdeš bít v osobním souboji. A jestli mi neslíbíš, že mě v této věci poslechněš, dám tě svázat. Nám zbývá jediné bdít, mít se na pozoru, a jakmile bude světlo, sejít dolů na břeh a pustit se s ním do boje. Já budu v čele. Po pravici mi bude král Edmund a po levici pan Drinian. Nic jiného se zatím nedá dělat. Za pár hodin bude světlo. Za hodinu nechť se podává jídlo a zbylé víno také. A dbejte na to, aby se všechno dalo potichu.“

„Třeba ještě odletí,“ řekla Lucinka.

„Tím hůř,“ řekl Edmund. „Pak nebudeme vědět, kde je. Když je v pokoji vosa, tak ji aspoň chci vidět.“

Zbytek noci se vlekl v tíživé nejistotě. Když se podávalo jídlo, všichni sice věděli, že by měli jíst, ale mnozí zjistili, že jim nějak nechutná. A zdálo se to jako věčnost, než nebe začalo blednout, tu a tam se ozval pták, všechno začalo být studenější a vlhčí než v noci a Kaspian řekl: „Tak do toho, přátelé.“

Všichni vstali, meče tasené, a postavili se do pevného útvaru s Lucinkou uprostřed a Rípčípem na jejím rameni. Bylo to příjemnější než čekat a nedělat nic, a všichni se najednou měli navzájem radši než za normálních okolností. Brzy se dali na pochod. Jak se blížili k okraji lesa, rozednívalo se stále víc. A už ho uviděli: jako obří ještěrka nebo ohebný krokodýl nebo had s nohama, hrbatý, mohutný a hrozný, ležel na písku drak.

Jenže ten drak se nezvedl a nevychrlil oheň a dým, když je uviděl. Místo toho se stáhl – skoro by se dalo říct odploužil – na mělčinu v zátoce.

„Proč takhle krotí hlavou?“ ozval se Edmund.

„A teď kýve,“ řekl Kaspian.

„A teď mu něco teče z očí,“ všiml si Drinian.

„Copak nevidíte?“ řekla Lucinka. „To jsou slzy.“

„Tomu bych nevěřil, Výsosti,“ řekl Drinian. „To dělávají krokodýlové, aby ukolébali vaši pozornost.“

„Jak jste to říkal, zakroutil hlavou,“ upozornil je Edmund. „Úplně jako by chtěl říci ‚Ne‘. Hele, už to zase dělá.“

„Myslíš, že rozumí, co si povídáme?“ zeptala se Lucinka.

Drak začal horlivě kývat hlavou.

Rípčíp sklouzl Lucince z ramene a postoupil dopředu.

„Draku,“ zazněl jeho pronikavý hlásek, „rozumíš naší řeči?“

Drak přikývl.

„Umíš mluvit?“

Drak zavrtěl hlavou.

„V tom případě,“ pravil Rípčíp, „je zbytečné se tě ptát, co tu pohledáváš. Ale jestli nám chceš odpřisáhnout přátelství, zvedni svou levou přední nohu nad hlavu.“

Drak poslechl, ale šlo mu to těžko, protože měl nohu celou bolavou a otekou od toho zlatého náramku.

„Jé, koukněte,“ řekla Lucinka, „on má něco s nohou! Chudák – proto asi plakal. Třeba k nám jde, abychom ho vyléčili – víte, jako ten Androklův lev.“

„Dej si pozor, Lucinko,“ varoval ji Kaspian, „je to opravdu chytrý drak, ale to ještě neznamená, že to není lhář.“

Lucinka však už běžela kupředu a Rípčíp za ní, co mu nožičky stačily. Chlapci a Drinian se samozřejmě za nimi pustili také.

„Ukaž mi tu svou bolavou tlapku,“ řekla Lucinka. „Možná ti ji budu moct vyléčit.“

Drak, který býval Eustácem, jí nastavil nohu ochotně a rád, protože si dobře pamatoval, jak mu Lucinčina silice pomohla od mořské nemoci, ještě když byl člověkem. Jenže tentokrát se zklamal. Kouzelná šťáva zmenšila otok a poněkud zmírnila bolest, ale zlato rozpustit nedokázala.

Mezitím se kolem nich všichni nahrnuli, aby viděli, jak to dopadne, a tu Kaspian najednou zvolal: „Podívejte!“ Všiml si něčeho na tom náramku.

JAK TO DOBRODRUŽSTVÍ DOPADLO

Kapitola sedmá

„Na co se máme podívat?“ zeptal se Edmund.

„Na ten znak na náramku,“ odpověděl Kaspian.

„Kladívko a nad ním diamant jako hvězda,“ řekl Drinian. „To už jsem někde viděl.“

„Viděl!“ opáčil Kaspian. „Bodejť bys neviděl! To je erb významného narnijského rodu. Toto je náramek pana Oktesiana.“

„Bídáku,“ oslovil Rípčíp draka, „ty jsi sežral narnijského šlechtice?“ Ale drak prudce zavrtěl hlavou.

„Nebo to třeba je pan Oktesian,“ pravila Lucinka, „proměněnej v draka – víte, nějakým kouzlem.“

„Nemusí to bejt ani tak, ani tak,“ řekl Edmund. „Všichni draci zlato sbírají. Ale asi si můžeme snadno domyslet, že se pan Oktesian za tenhle ostrov nedostal.“

„Jsi pan Oktesian?“ zeptala se Lucinka draka, a když ten smutně zavrtěl hlavou: „Jsi někdo zakletej – nějakěj člověk?“

Horlivě přikývl.

A pak se někdo – nikdo si pak nemohl vzpomenout, jestli to byl Edmund nebo Lucinka – draka zeptal: „A nejsi – nejsi náhodou Eustác?“

A Eustác přikývl svou strašlivou dračí hlavou, udeřil ocasem do moře a všichni uskakovali (někteří námořníci s výkřiky, jaké se stydím napsat) před obrovskými vavříci slzami, které mu tekly z očí.

Lucinka se ho snažila ze všech sil utěšit, dokonce se-

brala všechnu odvalu a políbila jej na šupinatou hlavu, skoro všichni mu říkali: „To je mi tě líto,“ někteří ho ujišťovali, že budou držet při něm, a mnozí tvrdili, že se určitě najde nějaký způsob, jak ho ze zakletí vysvobodit, a že bude za pár dní zase kluk jako fík. A všichni byli samozřejmě hrozně zvědaví na to, co se s ním dělo, jenže on nemohl mluvit. Během následujících dnů se častokrát pokusil jim to napsat do písku, ale nikdy se mu to nepodařilo. Za prvé si Eustác (který nečetl ty správné knížky) vůbec nevěděl s vyprávěním rady. A za druhé svaly a nervy dračích pazourů nebyly na psaní ani zvyklé, ani stavěné. Výsledkem bylo, že než příběh dokončil, přišel vždycky příliv a smyl všechno, co napsal, kromě míst, která předtím už sám pošlapal nebo nedopatřením smazal ocasem. Takže všechno, co si ostatní mohli přečíst, bylo asi tohle (tečky jsou místo toho, co rozmazal):

SEL JESM SP... ARKO DAKO TEDA DRARKO-
VY JESKYNE PROTZE CHPICL... ZNE PR... BU-
DIL JEMSE A NE... DOSTAT ZRUKY DO HAJE...

Každému však bylo jasné, že se Eustácův charakter jeho proměnou v draka značně zlepšil. Horlivě se snažil pomáhat. Proletěl celý ostrov a zjistil, že je celý hornatý a obydlený pouze divokými kozami a stády divokých vepřů. Z těch nanosil spoustu masa na doplnění ločních zásob. Uměl zabíjet velmi šetrně, protože zvíře sprowadil ze světa jediným úderem svého ocasu, takže ani nevědělo (a pravděpodobně dosud neví), že ho někdo zabil. Samozřejmě jich pár sám snědl, ale vždycky o samotě, protože teď jako drak měl rád syrovou stravu, ale styděl se před ostatními za ty krvavé hostiny. A jednoho dne – létěl zvolna, celý utahaný, ale s velkým zadostiučněním – přinesl do tábora mohutnou vysokou borovici, kterou vytrhl i s kořeny v jednom odlehlém údolí a kte-

rá se hodila na hlavní stěžeň. Jindy, za chladných večerů, jež někdy přicházely po prudkých lijácích, posloužil dobře všem, protože se k němu shromáždili a opřeli se zády o jeho horké boky, takže se nádherně zahřáli a usušili, a jeho jediné ohnivé vydechnutí zapálilo i ten nejvzdorovitější oheň. Někdy vzal vybranou skupinku na záda a letěl s nimi nad ostrovem, takže pod sebou viděli ubíhat zelené svahy, skalnaté vrcholky, úzká hluboká údolí a v dálce na modrém východním obzoru spatřili temněji modrou tečku, která mohla znamenat pevninu.

Potěšení (pro něj zcela nové) z toho, že ho ostatní mají rádi, a ještě více z toho, že on má rád ostatní, Eustáce uchránilo před zoufalstvím. Neboť být drakem nebylo nic veselého. Kdykoli letěl nad horským jezerem a zahlédl na hladině svůj odraz, celý se otrásl. Nenáviděl svá veliká netopýří křídla, svůj zubatý hřbet a své hrozivě zahnuté spáry. Skoro se bál zůstat se sebou sám, a přitom se styděl být mezi ostatními. Za večerů, kdy ho nepoužívali jako „ohříváče“, se vždycky odplížil z tábora a ležel stočený jako had mezi vodou a lesem. V takových chvílích byl k jeho nemalému překvapení jeho nejčastějším těšitelem Rípčíp. Šlechtný myšák se vždycky vytratil z veselého kroužku kolem táborového ohně a posadil se vedle drakovy hlavy, pěkně na návětrnou stranu, aby na něj nešel kouř. Pak mu začal vykládat, že to, co se s ním stalo, je vynikajícím příkladem toho, jak se točí kolo štěstěny, a že kdyby měl Eustáce ve svém domě v Narnii (vlastně to byla díra, a ne dům, a drakovi by se tam nevešla ani hlava, natož pak tělo), mohl by mu vyhledat dobrých sto příkladů císařů, králů, vévodů, rytířů, básníků, milenců, astronomů, filozofů a kouzelníků, kteří z blahobytu upadli do těch nejtěžších podmínek, ale mnozí se z neštěstí zase dostali a žili

pak spokojeně až do smrti. V tu chvíli to možná moc povzbudivě neznělo, ale bylo to dobře míněno a Eustác to Rípčipovi nikdy nezapomněl.

Nejvíce však všechny trápilo, co s drakem udělají, až bude čas odplout. Dávali si pozor, aby o tom v jeho přítomnosti nemluvili, ale sem tam přece jen chtě nechtě zaslechl třeba: „Vejde se podél na jednu stranu paluby? Dole bychom pak museli přesunout všechny zásoby na druhou stranu, abychom udrželi rovnováhu“ nebo „Co kdybychom ho vzali do vleku?“ nebo „Dokázal by letět nad námi?“ a (nejčastěji) „No jo, ale čím ho budeme krmít!“ A chudák Eustác si víc a víc uvědomoval, že od prvního dne, co se dostal na palubu, byl pro všechny pořádnou přítěží a teď je přítěží ještě větší. Zažíralo se mu to do mysli hloub a hloub, stejně jako ten náramek do přední nohy. Věděl, že to bude ještě horší, když za něj bude škubat svými velikými zuby, ale někdy se tomu prostě nemohl ubránit, zvláště za horkých nocí.

Asi šest dní poté, co přistáli na Dračím ostrově, se Edmund ráno náhodou vzbudil velmi brzy. Právě se začínalo rozednívat, takže člověk mohl rozeznat jednotlivé stromy, pokud stály mezi ním a zátokou, ale jinde ne. Jak se probudil, připadalo mu, že zaslechl nějaké kroky nebo něco podobného, proto se zvedl na loket a rozhlížel se; vtom uviděl, jak se na kraji lesa pohybuje temná postava. Okamžitě ho napadlo: „Můžeme si vlastně být opravdu jisti, že na tomhle ostrově nejsou žádné domorodci?“ Pak si pomyslel, že to asi bude Kaspian – výška by odpovídala –, jenomže Kaspian ležel vedle něj a Edmund se pohledem přesvědčil, že je tam dosud. Ujistil se tedy, že má u sebe meč, a zvedl se, že se půjde podívat, co se děje.

Tiše došel k okraji lesa a temná postava tam ještě byla. Teď viděl, že na Kaspiana je moc malá a na Lucinku

zase moc velká. Nedala se na útěk. Edmund tasil meč a právě se chystal cizince vyzvat na souboj, když ten řekl tichým hlasem:

„To jsi ty, Edmunde?“

„Ano, a kdo jsi ty?“

„Ty mě nepoznáváš? To jsem já, Eustác.“

„Pánové!“ zvolal Edmund. „No jo! Člověče drahá . . .“

„Pst,“ řekl Eustác a zapotácel se, jako by se chystal upadnout.

„Jej,“ polekal se Edmund a podepřel ho, „copak se děje? Je ti něco?“

Eustác byl zticha tak dlouho, až si Edmund začal myslet, že omdlévá, ale nakonec řekl: „Byla to hrůza. Ty ani nevíš . . . ale už je to v pořádku. Nemohli bychom si někde promluvit? Teď hned bych ještě nechtěl jít k ostatním.“

„Ale jistě, kde budeš chtít,“ řekl Edmund. „Můžeme si sednout třeba támhle na skály. Teda ale víš, jsem *tak* rád, že tě zase vidím – ehm – normálního. Asi sis něco užil, vid’?“

Došli ke skalám, posadili se a dívali se přes zátoku. Nebe bledlo víc a víc a hvězdy mizely, až zůstala jen jediná velmi zářivá nad obzorem.

„Nebudu ti povídat, jak jsem se tím – drakem stal, dokud to nebudu moct povědět i ostatním a mít to už za sebou,“ řekl Eustác. „Když už o tom mluvím, ani jsem nevěděl, že jsem byl drak, dokud jsem to slovo od vás neslyšel, když jsem se tu tehdy ráno objevil. Chtěl bych ti povědět, jak jsem se stal zase člověkem.“

„Jen do toho,“ pobídl ho Edmund.

„No, tak včera v noci mi bylo hůř než kdy jindy. A ten krám bolel až běda . . .“

„Už je to dobrý?“

Eustác se zasmál – byl to úplně jiný smích než ten,

který od něj Edmund slýchal dřív – a lehce svlékl náramek z paže. „Tady je,“ řekl, „a co se mě týče, může si ho vzít, kdo chce. No, tak jak říkám, ležel jsem a nespál a přemýšlel, co se mnou asi bude. A pak – víš, ale mohl to být jenom sen. Nevím to jistě.“

„Jen povídej dál,“ pobídl ho Edmund s obdivuhodnou trpělivostí.

„No prostě jsem se podíval kolem a uviděl jsem něco, co bych vůbec nečekal – pomalu se ke mně blížil velký lev. A co bylo ještě zvláštní, včera vůbec nesvítil měsíc, ale tam, co byl ten lev, bylo měsíční světlo. Šel blíž a blíž. Hrozně jsem se ho bál. Asi si myslíš, že jako drak jsem mohl každého lva snadno a rychle zlikvidovat. Jenže takhle jsem se já nebál. Nebál jsem se, že mě sežere – bál jsem se prostě jeho, jestli mi rozumíš. No, pak přišel až ke mně a podíval se mi přímo do očí. A já jsem oči pevně zavřel. Jenže mi to stejně nebylo vůbec nic platné, protože mi řekl, abych šel za ním.“

„Takže promluvil?“

„To nevím. Teď když o tom mluvíš, ani mi nepřipadá, že by promluvil. Ale stejně mi to řekl. A já jsem věděl, že musím dělat, co mi řekne, a tak jsem vstal a šel za ním. A on mě vedl daleko do hor. To měsíční světlo bylo pořád nad ním a kolem něj, jak šel. Tak jsme se nakonec dostali na jednu horu, kterou jsem nikdy dřív neviděl, a tam byla zahrada – stromy, ovoce a tak. Uprostřed byla studna.“

Poznal jsem, že je to studna, protože jsem viděl, jak uprostřed bublá ze dna voda. Ale byla daleko větší než normální studny – jako veliký kulatý bazén – a vedly do ní mramorové schody. Voda byla čistá jak nevím co a mě napadlo, že kdybych se tam dostal a vykoupal se, ta bolest v noze by povolila. Ale ten lev mi řekl, že se

nejdřív musím svlíknout. Vidíš, a ani teď nevím, jestli to řekl nahlas nebo ne.

Zrovna jsem se chystal říct, že se nemůžu svlíknout, protože na sobě nemám šaty, ale vtom mě napadlo, že draci budou příbuzní hadům a hadi dovedou svlíkat kůži. Aha, samozřejmě, pomyslel jsem si, tohle ten lev myslí. Tak jsem se začal drbat a na tom místě mi začaly slézat šupiny. Pak jsem trochu přitlačil a místo co by jen tu a tam slézaly šupiny, začala se ze mě krásně olupat celá kůže – jako po nemoci nebo jako kdybych byl banán. Za chvíličku jsem z ní prostě vylezl. Ležela vedle mě a vypadala pěkně šeredně. A mně bylo blaze. Tak jsem se pustil ke studni, abych se vykoupal.

Ale jak jsem se chystal vlézt do vody, podíval jsem se dolů a viděl jsem, že jsem na povrchu pořád takový tvrdý, drsný, vrásčitý a šupinatý jako dřív. To nic, řekl jsem si, to jenom znamená, že pod tou vrchní kůží mám ještě jednu menší a tu ze sebe musím také dostat. Tak jsem začal dřít a trhat tu spodní kůži, ta se krásně sloupala, já jsem z ní vylezl, nechal jsem ji ležet vedle té první a šel jsem se ke studni vykoupat.

No jo, jenže se stala zase ta samá věc. A já jsem si pomyslel, do háje, kolik těch kůží budu muset ještě svlíknout! Už jsem si moc přál vykoupat tu nohu. Tak jsem se začal drbat potřetí, sundal jsem třetí kůži tak jako ty dvě předtím a vylezl jsem z ní. Ale když jsem se na sebe podíval do vody, viděl jsem, že to zas nebylo k ničemu.

Pak ten lev řekl – ale nevím, jestli mluvil: „Budeš se muset nechat svléknout ode mne.“ Báł jsem se těch jeho drápů, to ti můžu říct, ale teď už jsem si fakt skoro zoufal. Tak jsem sebou prostě plácl na záda a nechal jsem ho, ať si dělá, co chce.

Když do mě poprvé zaťal drápy, myslel jsem, že mi je

rovnou vrazil do srdce. A jak začal trhat kůži dolů, bolelo to víc než všechno, co jsem kdy v životě zažil. Vydržel jsem to jen kvůli té radosti, jakou člověk měl, když cítil, že to jde dolů. Víš – jestli sis někdy vymáčkl nějaký bolák. Bolí to děsně – ale je to nádhera, když vidíš, jak to jde ven.“

„Tomu přesně rozumím,“ řekl Edmund.

„No, a tak tu hnusnou kůži olupal – tak jako jsem si myslel já, že ji loupu třikrát předtím, jenže to nebolelo – a ona ležela na trávě; o hodně tlustší, tmavší a hrbolatější než ty ostatní. A já jsem stál nad ní celý jemný a hladký jako olupané dřívko a taky menší než dřív. Pak mě chytil – to se mi moc nelíbilo, protože jsem teď byl hrozně citlivý, když jsem na sobě neměl kůži – a hodil mě do vody. Pálilo to, jak nevím co, ale jenom chvíličku. Pak to začala být nádhera a já plaval a cákal a hned jsem ucítil, že už mě ta ruka vůbec nebolí. A pak jsem poznal proč. Zase jsem se proměnil v kluka. Asi by sis myslel, že mi přeskočilo, kdybych ti řekl, jakou jsem měl radost ze svých vlastních rukou. Víím, že nemají žádné svaly a proti Kaspianovým jsou hotová polívčička, ale měl jsem velikou radost, že je zase vidím.

Za chvíli mě lev vyndal a oblíkl mě...“

„Oblíkl. Tlapama?“

„No, to si tak přesně nepamatuju. Ale nějak to udělal. Oblíkl mě do nových šatů – do těch, co mám teď na sobě. A pak jsem byl najednou tady. Proto si pořád říkám, že to byl určitě sen.“

„To nebyl sen,“ řekl Edmund.

„Proč ne?“

„No tak za první jsou tu ty šaty. A pak jsi – no, prostě už nejsi drak.“

„Tak co si myslíš, že to bylo?“ zeptal se Eustác.

„Myslím si, že jsi viděl Aslana,“ řekl Edmund.

„Aslana!“ řekl Eustác. „To jméno už jsem několikrát slyšel, co jsme na *Jitřním poutníkovi*. A vždycky mi bylo – nevím proč – no, nesnášel jsem ho. Ale tehdy jsem nesnášel kdeco. Nojo, vidíš, chtěl bych se taky omluvit. Asi jsem se choval pěkně hnusně.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Edmund. „Mezi námi, ještě to s tebou nebylo tak zlý jako se mnou, když jsem přišel do Narnie poprvý. Tys byl jenom protiva, ale já byl zrádce.“

„No, tak to mi o tom radši nevyprávěj,“ řekl Eustác. „Ale kdo je ten Aslan? Znáš ho?“

„No... On zná mě,“ řekl Edmund. „Je to veliký Lev, syn Zamořského císaře, který zachránil mě a celou Narnii. Všichni jsme ho už viděli. Lucinka nejčastěj. A teď možná plujem do Aslanova království.“

Pak oba na chvíli zmlkli. Poslední zářivá hvězda zmizela a třebaže jim hory napravo zastíňovaly východ, poznali, že slunce vychází, protože se nebe nad nimi i zátoka před nimi zbarvily do růžova. Pak v lese za nimi zakřičel nějaký papouškovitý pták, mezi stromy se začalo něco hýbat a konečně uslyšeli zatroubení Kaspianova rohu. Tábor byl vzhůru.

Když Edmund vešel s vysvobozeným Eustácem mezi táborníky snídající kolem ohně, radost nebrala konce. A teď se samozřejmě všichni dozvěděli první část jeho příběhu. Uvažovalo se, jestli ten druhý drak zabil před lety pana Oktesiana, nebo jestli nebyl tím drakem pan Oktesian sám. Drahokamy, jimiž si Eustác v jeskyni napsal kapsy, zmizely se šaty, které měl tehdy na sobě; ale nikdo, a Eustác nejméně ze všech, netoužil jít do toho údolí zpátky pro další poklady.

Během několika dní byl *Jitřní poutník*, vybavený novým stěžněm, znovu natřený a důkladně zásobený, připraven vyplout. Než se však nalodili, dal Kaspian na

hladkou skálu nad zátokou vytesat tato slova:

DRAČÍ OSTROV

OBJEVENÝ KASPIANEM X., KRÁLEM NARNIE, ETC.
VE ČTVRTÉM ROCE JEHO VLÁDY.

TADY PŘIŠEL, JAK PŘEDPOKLÁDÁME, O ŽIVOT
PAN OKTESIAN.

Bylo by krásné a nebylo by to příliš daleko od pravdy, kdybych teď napsal „a od té doby byl Eustác docela jiný“. Ale abych byl úplně přesný, musím napsat, že začal být docela jiný. Jeho staré způsoby se mu ještě vracely. Ještě přišly mnohé dny, kdy dokázal být velmi únavný. Ale z větší části se o nich nebudu zmiňovat. Uzdravení začalo.

Náramek pana Oktesiana měl zvláštní osud. Eustác ho nechtěl nosit, nabídl ho tedy Kaspianovi a Kaspian ho nabídl Lucince. Ta o něj nestála. „No dobrá, tak ať si ho chytí, kdo chce,“ řekl Kaspian a vyhodil ho do vzduchu. To se stalo, když všichni stáli před nápisem na skále. Zlatý kroužek vylétl do vzduchu, zableskl se ve slunečním světle, zachytil se a zůstal viset tak pěkně, jako by to bylo vypočítané, na malém skalním výstupku. Nikdo k němu nemohl vyšplhat zdola, nikdo k němu nemohl sešplhat shora. A visí tam, pokud vím, dodnes a možná bude viset až do konce světa.